

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 125/2022-122

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcu Petra Molnára a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Dr.ssa Dašou Kopernickou, Chabenecká 3, Banská Bystrica, proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 18 C 127/2000 zo 17. októbra 2018, rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14 Co 56/2019 zo 4. marca 2020 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7 Cdo 43/2021 z 29. septembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 29. decembra 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 18 C 127/2000 zo 17. októbra 2018 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 14 Co 56/2019 zo 4. marca 2020 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 7 Cdo 43/2021 z 29. septembra 2021 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“ alebo spolu ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“).

Sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti navrhuje vysloviť porušenie svojich práv napadnutými rozhodnutiami, zrušiť uznesenie najvyššieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Sťažovateľka tiež požaduje priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 10 000 eur.

2. Sťažovateľka v obsiahlej ústavnej sťažnosti (viac ako 100 strán, pozn.) popísala priebeh konania pred súdmi všetkých inštancií, pričom citovala z jednotlivých napadnutých rozhodnutí pasáže, s ktorými následne viedla polemiku.

Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených možno zhrnúť, že sťažovateľka je žalobkyňou v konaní pred všeobecnými súdmi o náhradu škody na zdraví, nákladov spojených s liečením, odškodnenie bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia a straty na zárobku, ktorú utrpela počas operačného zákroku kolena 3. februára 1998. Sťažovateľka utrpela úraz kolena pri rekreačnom lyžovaní. Prvotné vyšetrenia absolvovala v Nemocnici s poliklinikou [REDAKOVANÉ] následne bola hospitalizovaná a operovaná vo Fakultnej nemocnici s poliklinikou [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“). Neskôr po zhoršení zdravotného stavu vyhľadala odbornú pomoc na traumatologickom oddelení [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], kde aj bola vykonaná reoperácia. Sťažovateľka podanú žalobu odôvodňovala chybou operátora žalovanej, ktorý podľa jej názoru zanedbal prípravu chirurgického zákroku, ktorá viedla k nesprávnemu prevedeniu operačného zákroku.

3. Okresný súd čiastočným rozsudkom z 2. decembra 2002 rozhodol o bolestnom a sťaženi spoločenského uplatnenia. Krajský súd na základe odvolania žalovanej tento rozsudok zrušil a nariadil vykonanie kontrolného znaleckého dokazovania. Po doplnení dokazovania okresný súd považoval za preukázané, že nárok sťažovateľky nie je dôvodný, a žalobu napadnutým rozsudkom zamietol.

4. Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom tak, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v merite veci potvrdil. Krajský súd k rozhodnutiu dospel po preskúmaní odvolacích námietok sťažovateľky v otázke zaujatosti zákonného sudcu, záverov jednotlivých znaleckých posudkov a jednotlivých výpovedí v nadväznosti na teoreticko-právne východiská právnej zodpovednosti za škodu v oblasti zdravotníctva.

5. Proti rozsudku krajského sudu podala sťažovateľka dovolanie podľa § 420 písm. e) a f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), ktoré najvyšší súd ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP odmietol.

Najvyšší súd v napadnutom uznesení k prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. e) CSP k dôvodu, že v odvolacom konaní rozhodoval vylúčený sudca, uviedol: „... žalobkyňa vyvodzovala vadu nesprávne obsadeného súdu z toho, že v predmetnom spore rozhodoval vylúčený sudca, keď podstatou jej námietky zaujatosti nebola opakovaná hospitalizácia sudcu na traumatologickom oddelení u žalovanej, ale vedome svojvoľný postup sudcu v konaní, ktorý v dovolaní opísala, a ktorý je spôsobilým dôvodom na námietku zaujatosti. Žalobkyňa má súčasne za to, že odvolací súd sa nevysporiadal s otázkou eventuálnej zaujatosti sudcu [REDAKOVANÉ] ústavne konformným spôsobom, keďže na rozdiel od nadriadeného súdu skonštatoval, že niečo bolo aj možné sudcovi vytknúť, bez bližšej konkretizácie, zatiaľ čo krajský súd ako súd nadriadený pri rozhodovaní o predmetnej námietke dospel k záveru, že pochybenie sudcu nie je možné skonštatovať...“ V tejto súvislosti najvyšší súd dovolanie hodnotil tak, že „Samotné pochybnosti o existencii

takéhoto vzťahu sudcu nie sú určujúce, rozhodujúcim je, či reálne existujú okolnosti, ktoré by mohli objektívne zakladať legitímne pochybnosti o nezaujatosti sudcu. Ustanovenie § 49 ods. 2 CSP ale jednoznačne vylučuje z dôvodov zakladajúcich zaujatosť sudcu tie okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach. Najvyšší súd poukazuje na skutočnosť, že o vylúčení namietaného sudcu už rozhodoval Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd nadriadený, ktorý sudcu z prejednávania veci uznesením z 27. septembra 2017, sp. zn. 17NcC/16/2017 nevyhlásil, s ktorého názorom vyslovenom v danom rozhodnutí sa stotožnil i odvolací súd v napadnutom rozsudku a nezistil ani ďalšie dôvody, pre ktoré by bolo potrebné dospieť k záveru, že zákonný sudca je vo veci zaujatý a z tohto dôvodu vydal nezákonný rozsudok.“. Pokiaľ v tejto časti dovolania sťažovateľka poukazovala aj na rozhodnutie ústavného súdu v konaní sp. zn. II. ÚS 153/2008, najvyšší súd reagoval tak, že „V prípade dovolateľky ale skutočnosti ňou uvádzané v dovolaní, evidentne nedosahujú závažnosti skutočností tak ako ich mal na mysli v spomínanom rozhodnutí Ústavný súd. Prietahy v konaní a ďalšie skutočnosti, ktoré namieta (predovšetkým spôsob vedenia konania, procesné pochybenia sudcu a pod.), objektívne nevypovedajú o vytvorení takéhoto vzťahu sudcu k veci, k niektorej zo strán sporu alebo zástupcov, že by nemohol nestranné rozhodovať. Prípadné procesné pochybenia či prietahy v práci konkrétneho sudcu automaticky neznamenajú, že sudca nie je schopný rozhodovať vo veci nestranné.“.

6. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie sú dôvodmi zakladajúcimi prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Ďalej najvyšší súd zdôraznil, že v prípade sťažovateľkou dovolaním napadnutého rozsudku krajského súdu išlo o situáciu, v ktorej odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 387 CSP, a teda v konečnom dôsledku je určujúca spätosť odvolacieho rozsudku s rozsudkom potvrdzovaným. V tejto súvislosti najvyšší súd konštatoval, že „*Odvolací súd dal jednoznačnú odpoveď na podstatnú odvolaciu argumentáciu, a to podľa dovolacieho súdu prehľadne, zrozumiteľne a výstižne. Dovolací súd preskúmal celý spis a konanie pred súdmi oboch inštancií. Súdny oboch inštancií riadne zistili skutkový stav veci, vysvetlili, aké právne predpisy pre posúdenie veci použili, vysvetlili, akými právnymi úvahami sa spravovali a dostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia tak, aby neboli pochybnosti o právnom posúdení. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa... Z obsahu spisu vyplýva, že súdy oboch nižších inštancií (predovšetkým súd odvolací v napadnutom rozsudku) sa riadne zaoberali námietkami žalobkyne, predovšetkým námietkami nezákonnosti vylúčeného svedka a znalca ako i ostatnými dôkazmi, najmä znaleckými posudkami.“. V kontexte sťažovateľkiných dovolacích námietok najvyšší súd zdôraznil spôsob hodnotenia znaleckých posudkov, pričom uviedol, že sťažovateľka sa v dovolaní domáha iného hodnotenia znaleckých posudkov – takého, ktoré by viedlo k odlišnému skutkovému záveru týkajúcemu sa poškodenia jej zdravotného stavu, a zároveň, že s posúdením veci nesúhlasí nie z dôvodu mylnej aplikácie práva, ale preto, lebo súd po právnej stránke posúdil skutkový stav tak, že s ním nesúhlasí. V tejto súvislosti napokon najvyšší súd konštatoval, že „*Námietky smerujúce proti zistenému skutkovému stavu a proti hodnotení dôkazov vrátane znaleckých**

posudkov ale nie sú predmetom dovolacieho preskúmania a ani nezakladajú prípustnosť dovolania.“

7. Pokiaľ sťažovateľka v dovolaní namietala, že krajský súd nenariadil pojednávanie napriek doplneniu dokazovania, najvyšší súd z obsahu spisu zistil a v napadnutom uznesení uviedol, že k doplneniu dokazovania nedošlo, hoci predmetné vyjadrenie bolo zaobstarané súdom prvej inštalcie po podaní odvolania. Danú skutočnosť krajský súd ako súd odvolací vo svojom rozsudku konštatoval, ale obsah vyjadrenia neuviedol a ani z neho v rozhodovacom procese nevychádzal.

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Uznesenie najvyššieho súdu je podľa názoru sťažovateľky „*ovocím extrémne nesprávnej interpretácie obsahu práva na spravodlivý proces*“, je nesprávne, nezákonné a absolútne arbitrárne. V tejto súvislosti sťažovateľka argumentuje tým, že najvyšší súd sa s jednotlivými námietkami uplatnenými v dovolaní nezaoberal, teda odôvodnenie napadnutého uznesenia je nedostatočné a navyše odkazuje na prekonanú judikatúru.

9. Sťažovateľka tiež namieta, že v rámci dovolacieho konania rozhodoval vylúčený sudca podľa § 49 ods. 2 CSP. V tejto súvislosti uviedla, že predsedom senátu najvyššieho súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, bol sudca [REDAKOVANÉ], ktorý sa však už sťažovateľkinou vecou ako člen senátu zaoberal v rámci predošlých konaní na ústavnom súde. O tejto okolnosti sa sťažovateľka dozvedela až zo samotného uznesenia najvyššieho súdu, keďže vo veci nebolo nariadené pojednávanie. Uvedenú skutočnosť sťažovateľka považuje za porušenie svojho práva na nestranného a nezávislého sudcu.

10. Svoje námietky v ústavnej sťažnosti sťažovateľka smeruje predovšetkým k týmto otázkam:

- kontrolné znalecké dokazovania č. 2 a 3 boli vykonané v rozpore s kogentnými právnymi normami,
- okresný súd a krajský súd rozhodli na základe dôkazov získaných v rozpore so zákonom,
- v konaní na súde prvej inštalcie došlo ustanovením zamestnanca žalovanej za nezávislého a nestranného odborného konzultanta k porušeniu princípu rovnosti zbraní,
- odvolací súd nevyhodnotil odborné vyjadrenie ako dôkaz vykonaný v rozpore so zákonom,
- súd prvej inštalcie postupoval pri výsluchu svedkov a znalcov v rozpore s kogentnými procesnými normami upravujúcimi predmetné procesné úkony,
- výpovediam a vyjadreniam zamestnancov žalovanej bola priznaná dôkazná sila, ktorú Civilný sporový poriadok nepripúšťa,
- arbitrárnosť a absolútna nepreskúmateľnosť rozhodnutia krajského súdu,

- rozsudok okresného súdu je založený na dôkazoch získaných v rozpore s kogentnými právnymi normami; navyše predmetné znalecké posudky č. 2 a 3 a „odborné“ vyjadrenia zamestnanca žalovanej si vzájomne odporujú,
- v rozhodnutí odvolacieho súdu absentuje právne posúdenie veci; odvolací súd neuviedol, na základe ktorej právnej normy rozhodol pri posúdení zodpovednosti za škodu, a tým sa odklonil od kogentnej procesnej normy § 220 CSP,
- pri posudzovaní zodpovednosti za spôsobenú škodu sa súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd odklonili od kogentnej hmotnoprávnej normy § 420 Občianskeho zákonníka, ktorá sa na prípad mala aplikovať, avšak odvolací súd ju ani nespomenul,
- súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd porušili kogentné procesné normy vymedzujúce spôsob vyhodnotenia dôkazov,
- odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania napriek tomu, že v odvolacom konaní došlo k doplneniu dokazovania ,
- zjavná arbitrárnosť rozhodnutia týkajúceho sa trov konania,
- konal vylúčený sudca.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta porušenie práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a spravodlivé konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov, ako aj porušenie práva na zákonného sudcu (čl. 48 ods. 1 ústavy) rozsudkom okresného súdu a uznesením najvyššieho súdu.

12. Na úvod ústavný súd poznamenáva, že ústavná sťažnosť napriek riadnemu právnemu zastúpeniu sťažovateľky vykazuje určité pochybnosti o kvalite jej odôvodnenia ako podstatnej náležitosti ústavnej sťažnosti v zmysle zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Rozsah – kvantita ústavnej sťažnosti (viac ako 100 strán) v danom prípade nie je znakom kvality. Odôvodnenie, ktoré do značnej miery obsahuje časti „vytrhnuté“ z jednotlivých podaní či rozhodnutí, nemôže byť samo osebe určujúcim pre riadne odôvodnenie tvrdení o porušení základných práv a slobôd. Rovnako nemôže byť určujúcim aspektom nesúhlas sťažovateľky s výsledkom rozhodovania či hodnotenia dôkazov zo strany súdu.

III.1. K namietanému porušeniu práv rozsudkom okresného súdu:

13. V rámci predbežného prerokovania tejto časti ústavnej sťažnosti ústavný súd konštatuje, že ústavnú sťažnosť je potrebné v tejto časti odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie ústavným súdom podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená

primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ústavný súd v systéme ochrany základných práv a slobôd predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, I. ÚS 480/2013, II. ÚS 544/2017). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04, III. ÚS 198/2020).

14. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd nie je podľa ústavy jediným a výlučným orgánom ochrany základných práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb. V zmysle princípu subsidiarity formulovaného v čl. 127 ods. 1 ústavy („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) nemá ústavný súd právomoc preskúmať napadnutý rozsudok okresného súdu, keďže právomoc rozhodnúť o ochrane práv sťažovateľky, ktoré ním údajne mali byť porušené, mal v rámci riadneho inštančného postupu a prostredníctvom odvolania krajský súd.

15. Proti rozsudku okresného súdu sťažovateľka podala odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu právam sťažovateľky podľa ústavy a dohovoru mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň v uvedenom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu.

III.2. K namietanému porušeniu práv rozsudkom krajského súdu:

16. K sťažovateľkou tvrdenému nedostatočnému odôvodneniu rozsudku krajského súdu ústavný súd uvádza, že tento dôvod sťažovateľka uvádzala v dovolaní podľa § 420 písm. f) CSP. Uvedeným dovolacím dôvodom sa najvyšší súd riadne zaoberal a konštatoval, že odvolací súd poskytol dostatočnú odpoveď na všetky podstatné skutkové a právne argumenty uplatňované v podanom odvolaní (body 14 – 21 odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu).

17. Berúc do úvahy závery napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka v konaní pred ústavným súdom opakovane predostiera argumenty, ktoré už boli najvyšším súdom riadne vyriešené, a teda v tomto smere bola právam sťažovateľky ústavnoprávna ochrana (čl. 127 ods. 1 ústavy) poskytnutá. S prihliadnutím na uvedené ústavný súd odmietol aj v tejto časti ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

III.3. K namietanému porušeniu práv uznesením najvyššieho súdu:

18. Predmetom tejto časti ústavnej sťažnosti je aj tvrdenie, že nesprávnym posúdením prípustnosti dovolania bolo sťažovateľke zabránené v prístupe k súdu. Neodôvodnenosť rozhodnutí okresného súdu, krajského súdu a nesprávne právne posúdenie veci zakladá aj porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd sa v prvom rade zaoberal námietkou nesprávneho posúdenia prípustnosti dovolania najvyšším súdom.

Pokiaľ sťažovateľka pred ústavným súdom namieta, že jej procesným odmietnutím dovolania zo strany najvyššieho súdu bol znemožnený prístup k súdu, ústavný súd potrebuje poukázať na tieto skutočnosti: Cieľom pravidiel týkajúcich sa prípustnosti dovolania je zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Jednako tieto pravidlá alebo ich používanie nemôžu týmto osobám zabrániť, aby využili existujúci opravný prostriedok (napr. I. ÚS 4/00; vec Pérez De Rada Cavanilles c. Španielsko, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 28. 10. 1998). Otázku posúdenia prípustnosti dovolania rieši zákon. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa v prípade, ak bolo toto posúdenie vykonané v súlade so zákonom (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02, III. ÚS 804/2016). Postup súdu v súlade so zákonom nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označeného práva sťažovateľky.

19. Je zřejmé, že vo veci sťažovateľky zohralo zásadnú úlohu znalecké dokazovanie. Je tiež evidentné, že sťažovateľka po vecnej stránke so závermi niektorých znaleckých posudkov nesúhlasí a práve tie boli a sú terčom jej kritiky. Najvyšší súd však v napadnutom uznesení jasne a zrozumiteľne deklaroval postoj k otázke prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP v kontexte sťažovateľkiných námietok týkajúcich sa hodnotenia a získavania konkrétnych dôkazných prostriedkov (znaleckých posudkov, výpovedí znalcov). Výhrady sťažovateľky o prekonanej judikatúre ústavný súd nepovažuje za opodstatnené, keďže výsledok rozhodnutia nie je založený na eventuálne prekonanej judikatúre.

Pokiaľ sťažovateľka namieta, že najvyšší súd neuviedol v napadnutom uznesení odpovede na všetky otázky nastolené v dovolaní, ústavný súd poukazuje na tú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia, z ktorej vyplýva, že najvyšší súd preskúmal rozhodnutia okresného súdu aj krajského súdu a nezistil pochybenia, ktoré by viedli k záveru o prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

20. V súvislosti s namietaným porušením práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu ústavný súd ustálil, že sťažovateľka namietala rozhodovanie sudcu [REDACTED] z dôvodu, že ako člen senátu ústavného súdu už v jej právnej veci rozhodoval. Na tomto mieste sťažovateľka argumentovala § 49 ods. 2 CSP, podľa ktorého vylúčený je i sudca, ktorý prejednával a rozhodoval ten istý spor na súde inej inštancie.

Ústavný súd poukazuje na § 49 ods. 3 CSP, podľa ktorého dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti.

Sťažovateľka v minulosti adresovala ústavnému súdu dve ústavné sťažnosti. Ústavný súd najskôr rozhodoval o ústavnej sťažnosti sťažovateľky uznesením č. k. I. ÚS 600/2017 z 5. decembra 2017, ktorým sťažovateľka napadla uznesenie krajského súdu č. k. 17 NcC 16/2017 z 27. septembra 2017 (ktorým bolo rozhodnuté o námietke zaujatosti proti sudcovi okresného súdu). Uvedeným uznesením ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol. V tomto konaní bol sudca ■■■■■ predsedom senátu ústavného súdu. Ústavný súd neskôr nálezom č. k. I. ÚS 543/2017 z 12. apríla 2018 konštatoval prietahy v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 18 C 127/00. V tomto konaní pred ústavným súdom bol sudca ■■■■■ členom senátu. Navonok síce ide o ten istý prípad (posúdenie zodpovednosti žalovanej za výsledok operácie), avšak je nutné zdôrazniť, že zakaždým je posudzovaná iná časť rozhodovacieho procesu – šlo o preskúmanie rozhodnutia o námietke zaujatosti aj prietahov v konaní a napokon preskúmanie konečného výsledku sporu. Za daných okolností, ako aj s prihliadnutím na odôvodnenie ústavnej sťažnosti v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy vyhodnotil ústavný súd námietku sťažovateľky ako neopodstatnenú.

21. Nepatrí ústavnému súdu nahrádzať právne názory najvyššieho sudu a pokiaľ závery najvyššieho súdu v otázke prípustnosti dovolania vzhľadom na skutkový stav nie sú zjavne svojvoľné alebo nelogické, či z iného dôvodu ústavne neudržateľné, ústavný súd nemá dôvod do právomoci najvyššieho sudu v otázke ustálenia prípustnosti dovolania na základe prítomnosti zákonom predpokladaného dovolacieho dôvodu zasahovať.

Ústavný súd uzatvára, že právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania je vzhľadom na skutkový stav v sťažovateľkinej veci v napadnutom uznesení zdôvodnený ústavne udržateľným spôsobom.

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vrátane sťažovateľkou prezentovaných nosných úvah konštatuje, že najvyšší súd ako súd dovolací konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení je uznesenie najvyššieho súdu v časti, v ktorej ho sťažovateľka v ústavnej sťažnosti vymedzila, aj náležite odôvodnené.

Ústavný súd však na tomto mieste považuje za potrebné poukázať aj na to, že špecifikom preskúmvanej veci je práve jej dlhé trvanie a tiež predchádzajúce rozhodnutia vrátane rozhodnutí ústavného súdu, v rámci ktorých boli niektoré právne podstatné otázky právoplatne zodpovedané (napr. otázka zákonného sudcu). Nemôže byť preto chybou napádaného rozhodnutia, pokiaľ sa „*meritórne*“ nezaoberá otázkami vyriešenými v skorších štádiách konania.

22. V súvislosti so sťažovateľkou deklarovaným prejavom nespokojnosti s napadnutým uznesením najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom

prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

23. Na základe uvedeného ústavný súd odmieta ústavnú sťažnosť smerujúcu proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

24. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi v nej uvedenými (finančné zadost'učinenie).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. marca 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu